τὸ σῶμα, εἶμαι ἀσθενὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω κακὴν κρᾶσιν, Πλάτ. Γοργ. 478Α· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, κ. πάθα Πινδ. Π. 8. 68· νοσήματι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 1· ἐν χρήσει καὶ ὡς Πινθ., κάμνειν ὑπὸ νόσου, πάσχειν ἐκ νόσου, Ἡρῳδιαν. 3. 14, 4· ἀπὸ τοῦ τραύματος Λουκ. Τόξ. 60. **4)** **καθόλου, ὑποφέρω, πάσχω, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι,** στρατοῦ καμόντος Αἰσχύλ. Ἀγ. 670· τῷ πεποιημένῳ κ. μεγάλως Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 482, Εὐρ. Μήδ. 1138, Ἡρ. Μαινόμ. 293· οὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος, δὲν θὰ εὕρῃς κόπον παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου, Σοφ. Τρ. 1215· ὡσαύτως, κ. ἔν τινι Εὐρ. Ἑκ. 306, Ι. Α. 966· οὕτως ἐπὶ πλοίου, νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι Αἰσχύλ. Θήβ. 210· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης Σοφ. Ἠλ. 532· καμάτους κ. Ἡρῳδιαν. 3. 6. **5)** οἱ καμόντες (μετοχ. ἀορ.), οἱ τελέσαντες τὸ ἑαυτῶν ἔργον, Λατ. defuncti, δηλ. οἱ νεκροί, Ἰλ. Γ. 278· βροτῶν εἴδωλα καμόντων Ὀδ. Λ. 476· εἴδωλα καμ. Ω. 14, Ἰλ. Ψ. 72, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 231, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., κεκμηκότες Σοφ. Ἀποσπ. 268, Εὐρ. Ἱκέτ. 576· παρὰ πεζολόγοις, οἱ κεκμηκότες Θουκ. 3. 59, Πλάτ. Νόμ. 718Α, 927Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 6· — ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρ. 96 κεκμηκότες εἶναι αἱ σκιαί, τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, Λατ. dii manes. — Ὁ πρκμ. εἶναι ἀείποτε ἀμετάβ.

κάμορος· «κλήθρα τὸ δένδρον» Ἡσύχ.

κάμος ἢ **κᾶμος**, εἶδος ζύθου, Ἱππόκρατ. 183. 14. **2)** = **κάδος**, εἶδος μέτρου, Ἐπιφάν. Ιη. 272Β, 281Α.

καμπάγιον, τό, = **κάμπαγος**, Χρον. Πασχ. 530, 6, Μαλάλ. 322. 11.

κάμπαγος, ὁ, τὸ Λατ. campagus, εἶδος ὑποδήματος, Ἰω. Λυδ. 134, 22.

καμπανίζω, ζυγίζω, Ἰω. Δαμασκ. Ιι. 329D.

καμπανιστής, = **ζυγοκρούστης, ζυγοπλάστης,** Ἰω. ὁ Νηστευτής (Jejunator) 1924Β.

καμπᾶλέος, α, ον, (καμπὴ) **καμπτός,** «καμπαλέας· καμπύλας» Ἡσύχ.

κάμπανος, ὁ, = **στατήρ,** «καντάρι», Γλωσσ.· ἴδε Δουκάγγ. (γράφεται καὶ **καμπανός**).

καμπεσί-γουνος, ον, ὁ κάμπτων τὰ γόνατά τινος, «καμπεσίγουνος· ἡ Ἐρινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων» Ἡσύχ.· πρβλ. **καμψίπους.**

καμπεσί-γυιος, ον, κάμπων τὰ μέλη, παίγνια κ., τὰ νευρόσπαστα, Ὀρφ. Ἀποσπ. 17, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

καμπή, ἡ, (ἴδε **κάμπτω**) ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος Ἡρόδ. 1. 185· Εὐβοΐδα καμπήν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27. **II.** ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τὸ μέρος ἔνθα κάμπτουσι τὰ ἅρματα, ἐν τῷ ἀγῶνι, ὁ καμπτήρ, Λατ. flexus, curriculi, περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες Ἀριστοφ. Εἰρ. 904· καμπαῖσι δρόμων συμφοραῖς Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 224· εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν κ. Πλάτ. Ἴων 537Α· μεταφ., μῦθον ἐς καμπὴν ἄγειν, ἄγειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς, Εὐρ. Ἠλ. 659· οὕτω, καμπὰς ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαίδ. 72Β· πρβλ. **κάμπτω** Ιι, **καμπτήρ** Ιι. **III.** ἐν τῇ μουσικῇ, στροφή, αἰφνίδιος μεταβολή, καμπαὶ ᾀσμάτων Φιλόστρ. 620· ἴδε ἐν λ. **κακόστεχνος,** καὶ πρβλ. **κάμπτω** Ιιι, **κατακάμπτω**: ὡσαύτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ στροφὴ προτάσεως, Δημήτρ. Φαλήρ. § 17. **IV.** ἡ κάμψις ἢ τὸ λύγισμα μέλους, τῶν δακτύλων, τῶν ὤμων, τῶν ἰσχίων, τῶν βραχιόνων, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 26, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οὐκ ἔχουσα καμπὰς Πλάτ. Τίμ. 75C, πρβλ. 74Ε· ἴδε **κάμπτω** Ι.

κάμπη (παροξύτ.), ἡ, «κάμπια», Λατ. eruca, Ἱππ. 263. 36, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 10, κτλ. **II.** μυθῶδές τι Ἰνδικὸν τέρας, Διόδ. 3. 72, Νόνν. Δ. 18. 237. Πρβλ. **κάμπος.** (Πρβλ. τὸ ἐν Βέδαις kapanâ (σκώληξ, καμπή)· ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ **κάμπτ-ω,** ἂν καὶ εἶναι **δύσκολον** νὰ ἀμφιβάλλῃ τις περὶ αὐτοῦ, πρβλ. τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Πορείας 7, 5, [τὰ ἄποδα] δυσὶ χρώμενα προέρχεται καμπαῖς, κτλ.).

καμπιδούκτωρ, ορος, Λατ. campiductor, = **ὁδηγὸς** (ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ), Ἰω. Χρυσ. Ιιι. 519C, Μαυρίκ. 12. 8, 11, Λέοντ. Τακτ. 7. 54, 55, κλ.

καμπιδουκτώριον, τό, ἡ σημαία τοῦ καμπιδούκτορος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 11, 21. 575, 19. 641.

κάμπιμος, η, ον, (καμπὴ) ὁ μετὰ καμπῶν, ὁρόμους πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους Εὐρ. Ι. Τ. 81· — ὡσαύτως **κάμπιος,** Πρόκλ. παράφρ. Ἡτολ. σ. 213, κτλ.· **κάμπειος,** Ἡσύχ.

κάμπος, εος, τό, θαλάσσιόν τι τέρας, Λυκόφρ. 414· πρβλ. **ἱππόκαμπος.**

κάμπος, ὁ, Λατ. campus, = **πεδίον,** Κοσμ. Ἰνδ. 444Α, Μαυρ. 7, 1, κλ. **2)** = **στρατόπεδον,** Ἀθαν. Ιι. 820Α,Β, 821Β.

κάμπος· «ἱππόδρομος. Σικελοί» Ἡσύχ.

καμπουλίρ· «ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

καμπτήρ, ῆρος, ὁ, καμπή, γωνία, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6, Στράβ. 655. **II.** ἐν τῷ σταδίῳ **καμπτὴρ** ἦτο τὸ σημεῖον καθ' ὃ οἱ τρέχοντες ἐν τῷ ἀγωνίσματι τοῦ διαύλου ἢ δολίχου ἔστρεφον περὶ αὐτὸ ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀνεχώρησαν, ἐνῷ ἐν τῷ ἁπλῷ δρόμῳ ἦτο τὸ τέρμα, ὡς τὸ **καμπή** Ιι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2, πρβλ. Βαβρ. 29. 4· μεταφ., ὡς τυφλὸς δύπέκεινα (δηλ. τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους) τοῦ βίου καμπτήρ, ὅπερ σημαίνει: θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου (κατὰ τὸν Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 344) Ἡρώνδ. Μολπ. XII. 42 Meister, πρβλ. Στοβ. 591. 34· πύματος καμπτήρ, ἡ ἐσχάτη στροφή, ὁ ἔσχατος δρόμος τῆς ζωῆς. Ἀνθ. Ιι. 12. 257· πρβλ. **κάμπτω** Ιι.

καμπτηρία, ἡ, = **καμπτὴρ** Ιι, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 27.

καμπτικός, ή, όν, εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, δακτύλου τὸ καμ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 3· κίνησις ἡ καμ. ὁ αὐτ. π. Πνεύματ. 7. 1· φωνάριον Πολυδ. Δ', 64.

καμπτός, ή, ον, ὃν δύναται νὰ κάμψῃ τις, Πλάτ. Τίμ. 44Ε, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **καμπτὴρ** Ιι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 28, Ἐτυμ. Μ. 609. 29, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

κάμπτρα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κάμψα**· — **καμπτρο-ποιός,** ὁ, ὁ κατασκευαστὴς καλαθίων, Γλωσσ.

κάμπτω: μέλλ. **κάμψω** Σοφ. Ο. Κ. 91, Ἐπικ. ἀπαρ. **-έμεν** Ἰλ. Τ. 72· ἀόρ. **ἔκαμψα** Ὅμ., Ἀττ.· Παθ., μέλλ. **καμφθήσομαι** Ἀριστοτέλ., κλ.· ἀόρ. **ἐκάμφθην** Αἰσχύλ., Θουκ.· πρκμ. ἀπαρ. **κεκάμφθαι** Ἱππ. 830F, μετοχ. **κεκαμμένος** (ἐπι-, συγ-) ὁ αὐτ. 37, Ξεν. Ἱππ. 7. 2. (Ἐκ τῆς √ΚΑΜΠ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσι **καμπ-ή, καμπ-ύλος**· τὰ δὲ **γνάμπ-τω, ἄ-γναμπ-τος** εἰσὶν ἔτι μᾶλλον ἐπιτεταμ. τύποι, πρβλ. Σανσκρ. kump-as (ἀνάπηρος), Λιθ. kamp-as (γωνία), kump-as (κυρτός)· ἴσως καὶ Σανσκρ. kuk', kuṅk-ê (se incurvare).) Κάμπτω, κυρτώνω, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ Ἰλ. Δ. 486 (πρβλ. **ὑποκάμπτω**)· συχνάκις, γόνυ κάμπτω, κάμπτω τὸ γόνυ μου οὕτως ὥστε νὰ καθίσω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ, φημὶ μὲν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν Ἰλ. Ζ. 118, πρβλ. Τ. 72· ὁ δ' ἄρ' ἀμφω γούνατ' ἔκαμψεν χεῖράς τε στιβαρὰς Ὀδ. Ε. 453· οὐ κάμπτων γόνατ', ὁηλ. οὐδόλως ἀναπαυόμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 32· ἄσμενος δὲ τἀν..κάμψειεν γόνυ αὐτόθι 398· ἴδε..κάμψας γόνυ Εὐρ. Ἐκ. 1150· οὕτω, κάμ. κῶλα Σοφ. Ο. Κ. 19· ἀκολούθως, κάμπτειν μόνον, κάθημαι, ἀναπαύομαι, αὐτόθι 85, Εὐρ. Ἐκ 1079· ἐπὶ προσευχῆς, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΜΕ', 23)· οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 5, κτλ.· (οὕτω, τιθέναι τὰ γόνατα Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κτλ.): — Παθ., κάμπτομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐκτείνομαι.** Πλάτ. Τίμ. 74Β· ἡ κεκαμμένη (δηλ. γραμμή), οὐχὶ ἡ εὐθεῖα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 14. **II.** ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, στρέφω τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος περὶ τὸν καμπτῆρα (**καμπτὴρ** Ιι, πρβλ. **καμπὴ** Ιι)· κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 344· κάμπτοντος ἵππου, ἐνῷ ἔστρεφεν ὁ ἵππος, Σοφ. Ἠλ. 744· κάμ. περὶ νύσσαν Θεόκρ. 24. 117· ἐντεῦθεν μεταφ., κάμπτω βίον, κάμνω τὴν ἐσχάτην στροφὴν τοῦ βίου, Σοφ. Ο. Κ. 91· κάμπτειν βίου τέλος Εὐρ. Ἱππ. 87, πρβλ. Ἑλ. 1666, Ἠλ. 956· διὰ λόγου κάμπτω κακά, τελειώνω τὰ δυστυχήματα διὰ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 748. **2)** οὕτως ἐπὶ ναυτιλλομένων, παρακάμπτω, περικάμπτω ἀκρωτήριον, Ἡρακλέας στήλας Ἡρόδ. 4. 42· τὸ ἀκρωτήριον, τὴν ἄκρην ὁ αὐτ. 4. 43., 7. 122· ὡς δὲ τὴν ἄκραν κάμποντας ἡμᾶς εἶδον Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 9· τὴν ἄκραν κάμπτων Αἰσχρίων ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 335C· Μαλέαν κ. Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 378, Διόδ. 13. 64, κτλ.· ὡσαύτως, κάμπτειν περὶ ἄκραν Ἀριστοφ. Ἀχ. 96· ὡσαύτως, κάμπτω κόλπον, περικάμπτω τὸν κόλπ., Ἡρόδ. 7. 58. **3)** ἀπολ., πάλιν κάμπτω, στρέφομαι ὀπίσω, Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ρῆσ. 235· ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν (κοινῶς κάμπτῃ), ἔρχεσαι πλησίον τῆς ἰδικῆς μου ἰδέας, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 815. **III.** ἐπὶ τῆς Μουσικῆς, Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα κάμπτων με καὶ στρέφων δίην διέφθορεν, διὰ τῶν κάμψεων καὶ περιστροφῶν του μὲ κατέστρεψεν ἐντελῶς, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 15, ἔνθα εἰσάγεται ἡ Μουσικὴ ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ λέγει τὰ εἰρημένα, ἴδε **καμπὴ** Ιιι· κ. νέας ᾠδὰς ἐπῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 53· κ. ᾠδὰς Φιλόστρ. 180. **IV.** μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. flectere, inflectere, **κάμπτειν τινά,** καταβάλλειν, ταπεινοῦν, Πινδ. Π. 2. 94: — Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, πημοναῖσι Αἰσχύλ. Πρ. 237, 306, πρβλ. 513, Θουκ. 3. 58· **κάμπτομαι,** ὑποκύπτω, Πλάτ. Πρωτ. 320Β, κτλ.· **κάμπτεσθαι καὶ ἕλκεσθαι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ αὐτ.** ἐν Πολ. 494Ε· κ. ἐπὶ τὸ ψεῦδος, παρασύρεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς πράξεις ἀπατηλάς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α.

καμπύλη (δηλ. βακτηρία), ἡ, κεκαμμένη ῥάβδος, ὡς τὸ Ρωμ. lituus, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ι', 173, Πλούτ. 2.790Β, Ἀλκίφρ. 3. 3.

καμπυλιάζω, = τῷ ἑπομ., Φώτ., Σουΐδ.

καμπύλλω, Ἰων. ἀντὶ **κάμπτω,** στρέφω, λυγίζω, «στραβώνω», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826 ἐν τῷ Παθ.· ἐν τῷ Μέσ., αὐτόθι 812· — **καμπυλεύεσθαι παρὰ τῷ** Ἐρωτιανῷ σ. 226, ὅπερ ἑρμηνεύει **κάμπτεσθαι.**

καμπυλόγραμμος, ἔχων καμπύλας γραμμάς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

καμπύλο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα καμπύλον, καμπυλοειδῆ